

Dunmeři jejich předci

Duchové mezi nimi

Duchové zesnulých dunmerů, a možná i duchové ostatních ras, přetrvávají i po smrti. Znalostí a schopností zesnulých předků pak využívají celá pokolení dunmerských rodů. Pouto mezi živými příslušníky rodiny a jejich nesmrtelnými předky je zčásti pokrevní, zčásti obřadní a zčásti záměrné. Člen, který se do rodu přižení, se k němu zaváže skrze rituál a přísahu a získá tak možnost rozmlouvat s nevlastními předky. Přístup k nim má sice omezenější než jeho případní potomci, ale na druhou stranu si zachová i možnost spojit se s předky svého původního rodu.

Rodinná svatyně

Každé obydlí má svou rodinnou svatyni. V chudších domech to může být třeba jen krb nebo přístěnek, kde jsou vystaveny a uctívány rodinné relikvie. V bohatších domácnostech pak předkům bývá vyhrazena rovnou celá místnost. Svatyni se říká Dveře vyčkávání a představuje bránu do Zapomnění.

Zde se rodinní příslušníci klaní svým předkům, ať už prostřednictvím obětí či modliteb a přísah pramenících z jejich povinností, nebo skrze zprávy o rodinných událostech. Od svých předků může rodina na oplátku získat nějakou informaci, ponaučení nebo požehnání. Předkové tedy chrání dům a zejména Dveře vyčkávání.

Hradba duší

Nejsvětější povinností každé rodiny je zajistit, aby byly ostatky jejích předků řádně pohřbeny ve městě mrtvých, například v Nekromu. Jedině tam dojdou duchové pokoje a zbaví se chladu světa smrtelníků. Za známku největší úcty a obětování je však považováno, dá-li předek souhlas k využití části svých ostatků k vytvoření či posílení hradby duší, jež pak chrání rodovou svatyni a její okolí. Součástí některých závětí rodinných příslušníků je proto ujednání, že má být z jejich ostatků odstraněn článek prstu, a ten je pak s požehnáním posvátné magie během zvláštního obřadu začleněn do rodové hradby duší. Ve výjimečnějších případech může být s hradbou duší svázána klidně i celá kostra či uchovaná mrtvola.

Tyto ostatky se stanou majákem a středem pozornosti pro duchy předků, a zvláště pak pro ducha, jenž je s nimi spjat. Čím více ostatků je na hradbu duší použito, tím mocnější je i samotná hradba. A ti nejmocnější smrtelníci mají i nejmocnější ostatky.

Velkou hradbu duší kdysi vytvořil Tribunál, a jejím účelem bylo zadržet Sněť. Její součástí jsou kosti mnoha hrdinů, již pocházeli z Indorilského a Redoranského rodu nebo byli nějakým způsobem spjati s Chrámem, a Tribunálu laskavě poskytli své duše. Hradba ovšem obsahuje i kosti z nekromských katakomb a také z mnoha morrowindských bojišť.

Chlad smrtelníků

Duchové neradi navštěvují svět smrtelníků, a pokud už se k tomu uvolí, je to jen kvůli závazkům a povinnostem. Vyprávějí nám o tom, že spirituální svět je mnohem příjemnější, nebo alespoň pohodlnější než náš skutečný svět, který je studený, hořký a plný bolesti a ztráty.

Šílení duchové

Z duší, jež jsou přinuceny zůstat v našem světě proti své vůli, se mohou stát šílení duchové nebo přízraky.

Někteří duchové jsou s tímto světem svázáni v důsledku strašlivých okolností týkajících se jejich smrti nebo kvůli nějakému silnému poutu k osobě, místu či věci. Takovým případům se říká posedlost.

Jiné duchy zas uvězní a svážou s očarovanými předměty čarodějové. Je-li takové svázání nedobrovolné, duch obyčejně zešílí. Ochotný duch si svou přičetnost může, ale i nemusí zachovat, v takových případech záleží zejména na síle jeho duše a moudrosti magistra očarování.

Najdou se i tací duchové, kteří jsou s rodinnými svatyněmi svázáni proti své vůli. Tento nepříjemný osud je vyhrazen především těm, již se během svého života nějak provinili vůči své rodině. Oddaní a čestní duchové předků pak často pomáhají takovéto vzpurné duše chytat a svazovat.

Tyto nebohé bytosti pak často zešílí a stanou se hrozivými strážci. Rituál jim sice znemožňuje zranit smrtelníky svého vlastního rodu, ale nikterak jim nebrání v zlomyslném a podrážděném chování. Pro vetřelce jsou proto mimořádně nebezpeční. Pokud se ale takovému vetřelci podaří proniknout clonou duchova šílenství a probudit v něm nenávist vůči vlastnímu rodu, může jej pak snad využít ku svému prospěchu.

Zapomnění

Existence Zapomnění je uznávána ve všech tamrielských kulturách, ale již daleko menší shoda panuje v tom, co je vlastně tento spirituální svět zač. Všeobecně je považován za místo, kde žijí aedry a daedry, a vyloučena není ani možnost komunikace a cestování mezi naším a tímto světem, skrze magii a různé rituály.

Dunmerové však narozdíl od lidských kultur neuznávají rozdíl mezi naším světem a Zapomněním. Považují je za jeden velký celek, který je protkaný mnoha cestami z jednoho konce na druhý, a nevidí v nich dva různé světy odlišných povah se zřetelnými hranicemi. Tento filozofický názor má možná co dočinění i s elfskou zálibou v magii a v jejím procvičování.

Dunmerská duševní magie a uctívání předků z pohledu cizinců

Altmerské a bosmerské kultury také uctívají své předky, ale pouze tím, že respektují spořádaný a blažený přechod jejich duší z tohoto světa do dalšího. Lesní a vznešení elfové totiž věří, že je kruté a nepřírozené nutit duchy mrtvých, aby zůstávali v našem světě. Odporné a nechutné jim rovněž přijde i vystavování tělesných ostatků v hradbách duší a popelových jámách. Například umístění prstních kůstek v rodinné svatyni je pro bosmery (kteří své mrtvé pojídají) svatokrádeží a pro altmery (již své mrtvé pohřbívají) barbarstvím.

Lidské národy na Tamrielu toho o kultuře temných elfů moc nevědí a bojí se jich, považují je za nelidské a zlé, jako kupříkladu orky či argoniany, ačkoliv jim připisují vyšší dávku kultivovanosti. Lidské obyvatelstvo Tamrielu považuje dunmerské uctívání předků a duševní magii za nekromancii, a popravdě je tento obecně rozšířený názor částečně i zodpovědný za špatnou pověst dunmerů po celém Tamrielu. Je to ale v zásadě nesprávný úsudek pramenící z neznalosti, protože zrovna nekromancie je v očích dunmerů vnímána jako ta nejodpornější ohavnost (vyjma přijatelných rodových rituálů).

Temní elfové si vůbec nedokážou představit, že by někdy použili černokněžnou nekromancii na jiného temného elfa nebo na ostatky jakéhokoliv elfa. Ale u například u lidí už je to trochu složitější, neboť je považují za rasu jen o málo lepší, než jsou zvířata (podobný postoj chovají i k orkům). Není tu ani žádný zákon, který by nekromancii na takových ostatcích nebo na ostatcích jakéhokoliv zvířete, ptáka nebo hmyzu zakazoval.

Císařská politika oficiálně uznává praktiky dunmerského uctívání předků i duševní magii jako náboženství a bude tyto jejich svobody chránit tak dlouho, dokud nebudou ohrožovat bezpečí říše. V soukromí si však většina císařských hodnostářů a obchodníků myslí, že dunmerské uctívání předků a vystavování ostatků je barbarské, někteří je dokonce považují za nekromancii.

Televannská "nekromancie"

Příslušníci rodu Telvanni jsou zkušenými mistry nekromancie. Pro své umění ale za žádných okolností nepoužívají ostatky temných elfů. Příčetní Telvanni mají k takovým věcem odpor a občas se neubrání ani spravedlivému hněvu. Nevadí jim ale nekromancie na ostatcích zvířat a rádi využívají i lidi, orky či argoniany, protože ti nejsou v Morrowindu technicky vzato víc než zvířata.

Poznámka vydavatele

Tato kniha byla sepsána neznámým učencem jako průvodce pro cizince a návštěvníky Morrowindu krátce po podepsání příměří. Mnohé z popsaných praktik od té doby upadly v nemilost. Asi nejpatrnější změny se ale týkají praktikování nekromancie a Velké hradby duší. Dnešní dunmerové považují používání nekromancie na jakoukoliv z uznaných ras za ohavnost. Hradba duší také předznamenala mnoho změn týkajících se uctívání předků. Od té doby, co se většina ostatků používá na posílení Velké hradby duší okolo hory Dagoth Ur, soukromých rodových hradeb stále ubývá. Chrám navíc považuje podobné praktiky jednotlivých rodů za sobecké. Vlastní údržba rodinných hrobek a soukromé Dveře vyčkávání jsou nyní rovněž velmi vzácné, neboť od příměří se do těchto hrobů a svatyní ukládá již jen velmi málo ostatků. V posledních letech se většina dunmerů modlí už jen k malé části ostatků svých předků, jež bývají uchovávány v místních svatyních.